selle peraft ka Tallnadinna sakp
ei ole temaga mitte maiku söita
wait möni alamb inimeseke,
kes äda peraft söitma minu. –
Nönda kändin ta üttel päewal
jälle, et ta mitte üttegi inimest
söidata ei ole saanu; nüid kui
joba öhtu ämäriku aig kähen olli
nakanu tema oma obesa ronu,
kesega kodu poole ronima; sääl
astun temale üits öige suur pak
ärra manu, ja ütelnu temale
„Kuule wuurmama wü mind
täna enne poolt öö Tartuse
süs annan ma sulle ühe küll
mütti (wakka kolmandik) täie
raha." Ei anustet suur ärra
minu köhn obesakene, ei jöua
teid mitte päegaft ära wedada
wiel wähemb nie kauget maad

Tallnaft Tartuse, ei wöi ka sie
kige ezgemb obene ära söita.
Selle aea sehen, kui sie 'ovrimies
nönda könel, oli ärra joba
wankrese istun, ja ütel üsna kurjal
toonil: „Aea minema, mis Sa
nie kaua lariset küll ta lähab:
Nüid nägi mies ära et wastu
lariseminе midagi es massa, tüst
pooska, ja and wana obesa
ronukesele mööda küllge, ja
ütel wiel: „Nööö näe." Ja obene
läits üsna kergeste minema
ja nakas öige usinaste jooskma
nüid oli 'ovrimehel öige äämiel
et obene nönda kibeste söitma
nakas. Peagi oliwa newa üte kördsi
läwe ehen, ja 'ovrimies pidas
obest kiñi; ärra and 'ovrimehel
raha, ja üttel: „Mine sissi ja wöta